

РЕЦЕНЗІЯ

кандидата юридичних наук, доцента Патик Лесі Леонідівни на дисертацію Танчик Каміли Анатоліївни на тему «Використання можливостей медіа у розслідуванні кримінальних правопорушень», поданої до захисту у спеціалізовану вчену раду Національної академії внутрішніх справ на здобуття ступеня доктора філософії в галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право»

Ступінь актуальності обраної теми. Використання медіа у розслідуванні кримінальних правопорушень є надзвичайно актуальним через необхідність швидкого інформування населення, залучення громадськості до пошуку доказів, підвищення прозорості роботи правоохоронних органів та формування довіри до них. Це дозволяє оперативно знаходити свідків, фіксувати правопорушення у реальному часі та забезпечувати контроль за дотриманням прав людини.

Соціальні мережі та онлайн-платформи стали безцінним джерелом доказів. Розвідка на основі відкритих даних (OSINT) дозволяє ідентифікувати правопорушників, встановлювати їхні зв'язки та геолокацію швидше за традиційні методи. Правоохоронні органи використовують медіаресурси для офіційних запитів до населення, що значно пришвидшує збір інформації у резонансних кримінальних провадженнях. Використання штучного інтелекту для аналізу великих масивів медіаданих (відео з камер, записи ефірів) кардинально змінює швидкість розкриття правопорушень. В умовах гібридних загроз медіа стають полем битви, де слідству важливо оперативно спростовувати фейки, які можуть спрямувати розслідування хибним шляхом.

Окрім допомоги, медіа створює серйозні ризики для правосуддя, зокрема це:

- 1) розголошення таємниці досудового розслідування, коли оприлюднення деталей через ЗМІ чи соцмережі може допомогти правопорушнику приховати докази або втекти;
- 2) тиск на неупередженість, коли надмірна увага медіа створює «суд натовпу», що може тиснути на слідчих, прокурорів та суддів, змушуючи їх приймати поспішні рішення на вимогу громадськості;
- 3) публікація персональних даних підозрюваних до вироку суду часто порушує презумпцію невинуватості та право на приватність;
- 4) поширення дезінформації;
- 5) труднощі з верифікацією, тобто фото- та відеоматеріали з мережі не завжди можна легко визнати допустимими доказами в суді без відповідної судової експертизи на предмет монтажу чи дідфейків;
- 6) публічність може налякати свідків, які побоюються за свою безпеку через розголошення їх обличчя чи адреси проживання у медіа тощо. Усе це та багато інших чинників актуалізують необхідність наукового вивчення означеної проблематики та спроби надати певних алгоритмів для її вирішення.

Незважаючи на наявність окремих наукових праць, системне дослідження використання медіа під час розслідування кримінальних правопорушень залишається недостатньо розробленим. Саме тому, актуальність теми дисертації Танчик Каміли Анатоліївни на тему «Використання можливостей

медіа у розслідуванні кримінальних правопорушень» не викликає сумнівів як у науковому, теоретичному, так і практичному аспектах.

Оцінка наукового рівня дисертації і наукових публікацій здобувачки. Вивчення дисертації та наукових публікацій авторки засвідчують логічність структури дослідження, що надало їй можливість визначити мету, об'єкт, предмет і завдання роботи та всебічно й повно проаналізувати обрану тему.

У роботі використано сукупність загальнонаукових та спеціальних методів пізнання, які дали змогу висвітлити й вирішити низку теоретичних та практичних питань теми дослідження.

Здобувачка проаналізувала значну кількість наукових джерел (295 найменувань), ґрунтовно вивчила роботи інших науковців, що надало можливість вирішити наукову задачу, сформулювати пропозиції та рекомендації щодо використання медіа під час розслідування кримінальних правопорушень.

Обґрунтованість сформульованих у дисертації висновків забезпечена емпіричними даними, зокрема результатами вивчення 58 кримінальних проваджень, до роботи за якими на стадії досудового розслідування залучалися медіа; зведені дані анкетування 155 слідчих, 65 прокурорів у містах Дніпро, Київ, Одеса, Львів; 110 представників різних засобів поширення масової інформації; аналітичні звіти та узагальнення Національної поліції, Офісу Генерального прокурора; матеріали преси, радіо, телебачення, журналістських розслідувань, інтернет-сайтів, веб-порталів, соціальних мереж, блогів, месенджерів, відеохостингів, стримінгових сервісів тощо, а також результати багаторічного вивчення криміналістичної практики.

Результати наукового дослідження висвітлено у: чотирьох статтях наукових фахових виданнях України (три з яких одноособові, одна у співавторстві), п'яти тезах доповідей на науково-практичних конференціях (чотири з яких одноособові, одна у співавторстві).

Отже, дисертація Танчик К.А. на тему «**Використання можливостей медіа у розслідуванні кримінальних правопорушень**» виконана на належному науковому рівні.

Новизна представлених теоретичних та/або експериментальних результатів проведених здобувачкою досліджень, повнота викладу в опублікованих працях. Дисертація Танчик К.А. є комплексним дослідженням, у якому запропоновано методологічні основи використання можливостей медіа у розслідуванні кримінальних правопорушень з урахуванням сучасного стану законодавства, практики діяльності органів кримінальної юстиції й зарубіжного досвіду.

У роботі сформульовано низку положень і висновків, що мають наукову новизну.

Зокрема, *вперше*:

– визначено та науково обґрунтовано систему завдань тактико-криміналістичного використання можливостей медіа під час розслідування кримінальних правопорушень, які класифіковано на: 1) загальні – що

кореспондуються з базовими функціями криміналістики та криміналістичної тактики й забезпечують інтеграцію медіаресурсів у процес встановлення наявності або відсутності фактів і обставин, що мають значення для кримінального провадження; 2) спеціальні – спрямовані на розроблення та вдосконалення тактичних прийомів, тактичних комбінацій і операцій із використанням медіа, формування оптимальних тактичних рішень, прогнозування та мінімізацію тактичних ризиків, а також моделювання типових тактичних ситуацій їх застосування; 3) оперативні (конкретні) – що трансформуються залежно від етапу досудового розслідування, конкретної слідчої ситуації та потреб медіа-забезпечення процесу розслідування кримінального правопорушення;

– розроблено тактичні прийоми подолання протидії під час розслідування кримінальних правопорушень із використанням можливостей медіа шляхом: переконання як інструменту цілеспрямованого інформаційного впливу, спрямованого на стимулювання добровільного надання криміналістично значущої інформації; використання психологічних методів як інформаційний спосіб корекції поведінкових рішень, спрямований на переконання та прийняття рішень в інтересах кримінального провадження; дезінформація – тактичний засіб нейтралізації інформаційних атак шляхом подання неправдивої, спотвореної інформації;

– запропоновано напрями використання можливостей медіа для виявлення кримінальних правопорушень, що включають: (а) розміщення в медіа інформації, що спонукає громадян повідомляти про вчинені кримінальні правопорушення, підготовку до їх вчинення або інші протиправні дії окремих осіб; (б) аналіз і вивчення матеріалів, уже опублікованих, з метою встановлення фактів про підготовку або вчинення кримінального правопорушення; (в) цільовий моніторинг медіапростору, що використовується суб'єктами протиправної діяльності як знаряддя або середовище вчинення кримінально протиправних дій, у тому числі на стадії підготовки кримінального правопорушення, забезпечення його маскуванню, пошуку потенційних потерпілих чи співучасників, координації протиправної діяльності або створення умов для вчинення інших кримінальних правопорушень;

удосконалено:

– використання можливостей медіа як одного із складових профілактичної діяльності слідчого як структурного елементу криміналістичної методики розслідування кримінальних правопорушень, що реалізується з метою досягнення завдань кримінального провадження та за своїм змістом і цільовим спрямуванням доповнює досудове розслідування шляхом встановлення взаємозв'язку між подією кримінального правопорушення, обставинами його вчинення, особою правопорушника, а також чинниками, що передували кримінальній протиправній діяльності, з подальшим вибором найбільш доцільних методів, засобів і способів усунення криміногенних факторів та запобігання кримінальним правопорушенням;

– наукові основи використання можливостей медіа під час розслідування кримінальних правопорушень, що базуються на положеннях криміналістичної тактики й критеріях допустимості доказів та передбачають комплексне застосування медіа-ресурсів у процесі виявлення кримінальних правопорушень, проведення слідчих (розшукових) дій, здійснення профілактичної діяльності суб'єктами сторони обвинувачення і подолання протидії досудовому розслідуванню;

– наукові положення тактичних критеріїв допустимості використання повідомлень медіа під час розслідування кримінальних правопорушень, відповідно до яких такі повідомлення розглядаються як фактичні дані, на які поширюються загальні процесуальні вимоги щодо допустимості доказів, що забезпечує належне й достовірне встановлення наявності або відсутності фактів і обставин, які мають значення для кримінального провадження та підлягають доказуванню, з одночасним урахуванням об'єктивного існування дифамації у кримінальному процесі як чинника, що зумовлює необхідність запобігання дискредитації особи та порушенню принципу презумпції невинуватості;

– криміналістичні рекомендації щодо використання слідчим інформації, отриманої в ході медіа розслідувань з опублікованих матеріалів, від журналістів та інших учасників розслідування, а також із відповідних документів, що дозволяє ефективно збирати та перевіряти дані про ознаки та обставини вчинення кримінального правопорушення, встановлювати осіб, причетних до кримінального правопорушення, свідків і очевидців, проводити розшук безвісти зниклих та ідентифікацію невпізнаних трупів, визначати місцезнаходження розшукуваних осіб, предметів та документів, які можуть стати речовими доказами, розшукувати викрадене майно та встановлювати його власників, а також з'ясовувати інші обставини, що мають значення для розслідування;

дістало подальший розвиток:

– системний аналіз генези наукових уявлень про засоби поширення масової інформації як складову механізму формування суспільних уявлень, що виявив нагальну потребу у створенні цілісної криміналістичної парадигми використання можливостей медіа у процесі розслідування кримінальних правопорушень;

– шляхи імплементації зарубіжного досвіду використання можливостей медіа при розслідуванні кримінальних правопорушень з урахуванням нормативно-правових вимог ЄС та Протоколу Берклі щодо роботи з доказами електронної форми у кримінальному провадженні, серед яких: інституціоналізація їх правового режиму в межах кримінального процесуального законодавства; утвердження технологічно нейтрального підходу до оцінки та допустимості матеріалів медіа як доказів; посилення вимог до автентичності та цілісності; прискорення розслідувань завдяки автоматизованому обліку та маршрутизації матеріалів; розширення аналітичних можливостей завдяки алгоритмам обробки великих масивів даних;

запровадження спеціальних процесуальних процедур збирання, збереження та перевірки; уніфікація національних підходів із міжнародними стандартами;

– сучасні підходи до нормативно-правового регулювання діяльності медіа під час розслідування кримінальних правопорушень, що дало змогу розвинути концептуальні положення щодо інтеграції медіа-ресурсів у криміналістичну практику та окреслити правові межі допустимості їх використання у розслідуванні кримінальних правопорушень.

Наукова обґрунтованість отриманих результатів, наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації. Обґрунтованість отриманих результатів дослідження, сформульованих положень і висновків дисертаційної роботи Танчик К.А. не викликають суттєвих зауважень.

Наукові положення, висновки і рекомендації, які сформульовані у дисертації, достатньою мірою обґрунтовані та відповідають меті та завданням роботи, викладені у загальних висновках та висвітлені в опублікованих працях. Висновки дисертаційної роботи логічно витікають із отриманих результатів, а рекомендації базуються на висновках дослідження.

Зроблені Танчик К.А. висновки, за окремими розділами та в цілому за змістом дисертації, достатньо аргументовані та обґрунтовані, викладені чітко і коректно.

Для досягнення визначеної мети в роботі використано систему загальнонаукових та спеціальних методів, які надали можливість оптимально врахувати особливості об'єкта і предмета дослідження. Методи дослідження були використані комплексно, що забезпечує високий рівень наукової обґрунтованості положень, які розроблені в дисертації.

Поряд з цим, обґрунтованість отриманих результатів, наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації, також забезпечена емпіричними даними.

Підсумовуючи наведене, слід зазначити, результати дисертації Танчик К.А., які винесено на захист, є достатньо аргументованими, обґрунтованими, логічними та переконливими, мають достатній ступінь наукової новизни та практичне значення.

Рівень виконання поставленого наукового завдання, оволодіння здобувачем методології наукової діяльності. Наукові результати й положення, що винесені на захист, одержані завдяки широкому використанню різноманітних методів наукового дослідження, аналізу нормативно-правових актів, які регламентують слідчу діяльність, наукових праць в галузі криміналістики, кримінального процесу, судової експертології, а також ґрунтовної емпіричної бази.

Постановка завдань, визначення об'єкту та предмету наукового пошуку є чіткими і зрозумілими та цілком відповідають вимогам до наукових робіт даного різновиду. Поставлені наукові завдання виконані на належному методологічному рівні, а дисертантка оволоділа необхідними для рівня доктора філософії компетенціями.

Теоретичне і практичне значення результатів дослідження полягає в тому, що в роботі, з огляду на наявні основні положення теорії криміналістики, кримінального процесу й узагальнення слідчої та судової практики, сформульовано низку наукових положень, висновків і рекомендацій щодо використання можливостей медіа у розслідуванні кримінальних правопорушень.

Сформульовані та аргументовані в дисертації теоретичні положення, висновки, пропозиції та рекомендації впроваджено й надалі може бути використано у:

– *освітньому процесі* – для підготовки підручників, лекцій, навчальних і практичних посібників, методичних рекомендацій, тестових завдань та дидактичних матеріалів з курсів криміналістики, кримінального процесу, а також під час проведення занять (тренінгів) з відповідних дисциплін у процесі підготовки бакалаврів і магістрів за спеціальністю за спеціальністю 08 «Право», у системі підвищення кваліфікації працівників МВС і Національної поліції України (акт Національної академії внутрішніх справ від 28 січня 2025 року № 18-оп);

– *науково-дослідній роботі* – для подальшого дослідження проблем та розроблення криміналістичних положень і рекомендацій з питань використання можливостей медіа під час розслідування кримінальних правопорушень (акт Національної академії внутрішніх справ від 02 січня 2026 р. № 4-нд).

Оцінка змісту дисертації, її завершеності в цілому. Дисертація К.А. Танчик, викладена українською мовою та має чітку структуру, що відповідає вимогам МОН України та Порядку присудження ступеня доктора філософії. Робота складається з анотації (українською та англійською мовами), переліку умовних позначень, вступу, трьох розділів, які містять дев'ять підрозділів, висновків до розділів, загальних висновків, списку використаних джерел (295 найменувань) і чотирьох додатків. Загальний обсяг дисертації становить 261 сторінка, з яких основного тексту – 214 сторінок.

Анотація в стислій формі відображає основний зміст дослідження, викладена українською та англійською мовами, доповнена переліком публікацій здобувачки, в яких висвітлено основні результати дослідження.

У вступі обґрунтовано вибір теми дослідження, охарактеризовано ступінь наукової розробленості, зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами, визначено мету дослідження, окреслено поставлені завдання наукового пошуку, сформульовано об'єкт і предмет дослідження, описано використані методи пізнання, емпіричну базу, аргументовано наукову новизну отриманих результатів, зазначено інформацію щодо апробації матеріалів дисертації.

У розділі 1 «Теоретико-правові засади використання можливостей медіа у розслідуванні кримінальних правопорушень» авторкою досліджено стан наукової розробки проблем використання медіа у криміналістиці, що засвідчив недостатню теоретичну й методичну опрацьованість цього питання, попри значний інтерес до свободи діяльності медіа, їх кримінально-правового захисту та впливу на криміногенну ситуацію. У сучасних умовах трансформації

інформаційного простору, інтенсивного розвитку медіакриміналітету та зростання ролі медіадоказів особливо важливим є комплексний аналіз ризиків і методів використання медіаконтенту при розслідуванні тяжких і резонансних злочинів, у тому числі воєнних.

Проведено аналіз нормативно-правового регулювання діяльності медіа під час розслідування кримінальних проваджень, що засвідчив широкий спектр регулятивних норм, які визначають правовий статус медіа, режим доступу до інформації, межі конфіденційності, критерії правомірності обмеження доступу та гарантії професійної діяльності журналістів. У дослідженні наголошено на необхідності врахування стандартів ЄСПЛ при оцінці допустимості доказів та законності отримання медіаматеріалів. Зростання ролі соціальних платформ (Facebook, YouTube, Instagram, Viber, Telegram, WhatsApp) докорінно змінило механізми поширення інформації, що потребує адаптації методів криміналістичного використання медіа.

Встановлено, що в умовах воєнного стану та широкомасштабної збройної агресії проти України медіа виконують кілька ключових функцій у криміналістичній діяльності: джерела оперативної інформації про кримінальні правопорушення, механізму фіксації доказів порушень норм міжнародного гуманітарного права, інструменту аналізу та перевірки інформації, засобу забезпечення взаємодії слідчих із журналістами та стимулу розвитку методології використання медіаконтенту.

Вивчено досвід нормативно-правового забезпечення ЄС та практику окремих країн, що демонструє використання медіа як повноцінного криміналістичного ресурсу, інтегрованого в методика розслідування, з законодавчим балансом між потребами розслідування і свободою слова (ECHR, GDPR, DSA, AVMSD, e-Evidence), інституціоналізацією взаємодії правоохоронних органів із телевізійними програмами розшуку, комплексними рекомендаціями щодо OSINT та роботи з електронними доказами. Для України такі підходи можуть бути імplementовані через закріплення процесуальних стандартів роботи з медіа у КПК, створення спеціалізованих підрозділів OSINT-аналізу, укладення угод із ключовими медіагрупами та адаптацію європейських процедур до національної практики.

У розділі 2 «Організаційно-тактичні основи використання можливостей медіа у розслідуванні кримінальних правопорушень» розкрито криміналістичний зміст поняття «тактика», який включає не лише внутрішню організацію дій слідчого, а й здатність ефективно орієнтуватися в медіапросторі, прогнозувати інформаційні атаки, нейтралізувати дезінформацію, забезпечувати конфіденційність даних та використовувати медіа як інструмент збору доказів, встановлення свідків і підозрюваних, а також контролю за розвитком слідчої ситуації.

Встановлено основні тактико-криміналістичні завдання використання медіа, зокрема: розроблення та вдосконалення криміналістичних прийомів і моделей впливу на підозрюваних, свідків та інших учасників кримінального процесу; формування оптимальних тактичних рішень; прогнозування ризиків

інформаційного впливу та дезінформації; моделювання схем діяльності щодо протидії розслідуванню. Досліджено механізми протидії розслідуванню та визначено роль медіа у нейтралізації інформаційних атак за допомогою переконання, використання психологічних методів та дезінформації.

Обґрунтовано, що використання повідомлень медіа як елементів тактичних операцій, у тому числі у формі так званих «пасток», є допустимим виключно за умови дотримання принципів правомірності, добровільності процесуальної поведінки, свободи вибору позиції та наявності реальних альтернатив для особи, щодо якої здійснюється кримінальне провадження. З'ясовано, проблема допустимості використання повідомлень медіа як тактичних засобів впливу під час розслідування кримінальних правопорушень не має універсального вирішення і повинна визначатися з урахуванням конкретної слідчої ситуації, рівня тактичного ризику, можливих негативних наслідків публічного розголосу, а також необхідності прийняття слідчим зваженого, оптимального тактичного рішення, спрямованого на досягнення завдань кримінального провадження за умови безумовного дотримання прав і свобод людини.

Розкрито напрями використання медіа для виявлення кримінальних правопорушень, зокрема: розміщення інформації для стимулювання повідомлень від громадян; аналіз опублікованих матеріалів; цільовий моніторинг медіапростору, який використовують суб'єкти протиправної діяльності. Виявлено джерела медіаінформації, що найчастіше використовуються в кримінальному провадженні: опубліковані матеріали, учасники розслідування (журналісти) та документи.

У розділі 3 «Форми та напрями використання медіа у виявленні, розслідуванні та профілактиці кримінальних правопорушень» визначено стадії пошукової діяльності в медіапросторі, кожна з яких зумовлює специфіку збору інформації: 1) встановлення криміногенно значущих зон і повторюваності процесів. На цій стадії здійснюється встановлення місць (просторових локацій) і сфер суспільної активності, у яких криміногенні процеси набувають тенденції до повторюваності та регулярності проявів у часі й просторі, а також ідентифікація типових ознак, притаманних об'єктам оперативної та слідчої зацікавленості правоохоронних органів. Ідеться про формування первинної «карти ризиків» у медіасередовищі (інформаційних маркерів, тематичних кластерів, повторюваних сюжетів, сигналів про типові схеми); 2) ідентифікація об'єктів інтересу. На такій стадії встановлюються особи, предмети й явища, що становлять інтерес для правоохоронних органів, з урахуванням їхньої діяльності у певній сфері або перебування у певному місці. Паралельно здійснюється виявлення первинної інформації про факти, події чи ознаки можливого протиправного діяння, яке вчиняється (або готується) в конкретній локації чи сфері. Криміналістично важливим результатом цієї стадії є формування версій щодо наявності події кримінального правопорушення та окреслення кола осіб/об'єктів, які потребують перевірки; 3) оцінка результатів перевірки та висновки щодо наявності ознак кримінального правопорушення. На такій стадії здійснюється комплексна оцінка результатів первинної

перевірки зібраних у медіапросторі відомостей із позицій їхньої достовірності, повноти та криміналістичної значущості. Формулюється обґрунтований висновок про наявність або відсутність ознак кримінального правопорушення, що вчиняється у певному місці, інформаційній сфері або соціальному сегменті. Залежно від отриманих результатів розглядається питання про внесення відомостей до ЄРДР, формуються типові слідчі ситуації, версії розслідування, обираються слідчі (розшукові) дії та оперативно-розшукові заходи.

Профілактична діяльність медіа інтегрована у криміналістичну методичку розслідування як самостійний елемент, що дозволяє виявляти, фіксувати й нейтралізувати причини й умови кримінальних правопорушень, формувати превентивний інформаційний простір, особливо в умовах воєнного стану.

Авторка обґрунтовує комплексний підхід до використання медіа у криміналістичній діяльності, що включає нормативно-правове забезпечення, тактичне застосування, профілактичну функцію, інтеграцію міжнародного досвіду та формування стандартів взаємодії слідчих і журналістів у процесі розслідування кримінальних правопорушень.

Після кожного розділу й дисертації загалом сформульовано **висновки**, у яких висвітлено зміст розглянутих питань. Висновки відповідають отриманим результатам, мають належну аргументацію, належний рівень достовірності.

Зазначене дає підстави стверджувати, що дисертація **Танчик Каміли Анатоліївни на тему «Використання можливостей медіа у розслідуванні кримінальних правопорушень»** відповідає встановленим вимогам і є завершеною науковою працею.

Рекомендації щодо подальшого використання результатів дисертації на практиці. Отримані результати дисертаційного дослідження К.А. Танчик можуть бути рекомендовані для використання в освітньому процесі закладів вищої освіти юридичного профілю, у науково-дослідних розробках наукових установ, під час підготовки наукових публікацій та монографій, планування досліджень за цим напрямом.

Зауваження щодо оформлення та змісту дисертації, запитання до здобувача. Загалом позитивно оцінюючи наукову роботу, слід спрямувати увагу на деякі побажання та дискусійні питання, які потребують, на нашу думку, додаткової аргументації або пояснень під час захисту:

1. Наведена у вступі на сторінці 16 дисертації статистика є надто загальною і відображає лише стан криміногенної ситуації, а не стан використання медіа у розслідуванні. По-перше, вона фокусується переважно на воєнних злочинах, тоді як тема дисертації охоплює розслідування всіх кримінальних правопорушень. По-друге, цифри показують кількість подій, але не дають відповіді на питання: у скількох із цих випадків залучалися медіа-інструменти? тощо.

Оскільки наведена статистика не виокремлює «медіа-інструменти», автору слід навести власні дані. Це значно підвищить цінність дисертації. Наприклад, вивести відсоток кримінальних проваджень або вироків суду, де ці докази стали ключовими, або результати опитаних респондентів про те, як часто вони

використовують матеріали з Telegram, Facebook чи YouTube і з якими проблемами стикаються при складанні протоколів огляду.

Крім того, наведена у тексті статистика позбавлена посилання на першоджерела, не зрозуміло чи є наведені дані офіційними показниками Офісу Генерального прокурора чи статистикою МВС, НПУ.

2. Авторка ставить за мету розкрити порядок та особливості використання можливостей медіа під час проведення слідчих (розшукових) дій. Хотілося б почути і сам порядок, і особливості такого використання, а також у межах яких саме слідчих (розшукових) дій проводилися дослідження, оскільки у підрозділі 3.2., який присвячений означеному питанню, науковій новизні та висновках про це зазначено в загальному.

3. Хотілося б почути критерії допустимості використання повідомлень медіа у розслідуванні кримінальних правопорушень, оскільки вони не віднайшли свого відображення ні у новизні, ні у висновках до дисертації (хоча, у змісті підрозділу 2.3., зокрема на сторінці 134 дисертації вони розглядаються).

Висловлені зауваження є дискусійними, загалом не позначаються на позитивній оцінці дисертації та спрямовані на поглиблення наукової дискусії під час прилюдного захисту.

Відсутність порушень академічної доброчесності. Під час вивчення як дисертації, так і наукових публікацій авторки фактів порушення академічної доброчесності не виявлено. Дисертація К.А. Танчик є оригінальною, самостійно виконаною науковою працею.

Висновок про відповідність дисертації поставленим вимогам. Дисертація на тему «Використання можливостей медіа у розслідуванні кримінальних правопорушень», представлена на здобуття ступеня доктора філософії, є комплексним, цілісним, завершеним науковим дослідженням, у якому отримано науково обґрунтовані результати, що вирізняються новизною, за своїм змістом відповідає спеціальності 081 «Право» та вимогам, встановленим у Порядку підготовки здобувачів вищої освіти (наукових установах), затверджені постановою Кабінету Міністрів України від 23 серпня 2016 року № 261 (із змінами і доповненнями), наказу МОН України від 12 січня 2017 року № 40 «Про затвердження Вимог до оформлення дисертації» (зі змінами) та Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затверджені постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44, а її автор – Танчик Каміла Анатоліївна – заслуговує на присудження ступеня доктора філософії з галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право».

Доцент кафедри криміналістики та
судової медицини Національної
академії внутрішніх справ
кандидат юридичних наук, доцент

Леся ПАТИК